

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 224/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť S., B. zastúpenej advokátkou JUDr. A. T., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cob 169/2009 z 8. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2011 doručená sťažnosť S., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. T., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 169/2009 z 8. februára 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako organizácia kolektívnej správy sa návrhom na začatie konania z 3. januára 2007 domáhala na Okresnom súde Trebišov (ďalej len „okresný súd“) voči B., s. r. o., T. (ďalej len „žalovaný“), ako prevádzkovateľovi retransmisie uhradenia primeranej odmeny za používanie zvukovo – obrazových záznamov v káblovej retransmisii za obdobie od 1. apríla 2006 do 30. júna 2007 v sume 7 120,10 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 Cb 16/2007 z 2. októbra 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol.

O odvolaní podanom sťažovateľkou rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že jej bolo Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky udelené oprávnenie č. 4/2005 na výkon kolektívnej správy majetkových práv výrobcov zvukovo – obrazových záznamov v oblasti káblovej retransmisie nimi vyrobených zvukovo – obrazových záznamov, na základe ktorého v súlade s § 78 a nasl. zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom v znení neskorších predpisov (ďalej len „autorský zákon“) vykonáva kolektívnu správu majetkových práv výrobcov zvukovo – obrazových záznamov. Prostredníctvom uzatvorených zmlúv o zastupovaní sťažovateľka zastupuje jednotlivých výrobcov, resp. nositeľov práv k zvukovo – obrazovým záznamom a zároveň na základe bilaterálnej zmluvy – dohody o spolupráci uzatvorenej so spoločnosťou A. (Association for the International Collective Management of Audiovisual Works) zastupuje aj zahraničných výrobcov zvukovo – obrazových záznamov.

Podľa sťažovateľky „Pod pojmom výrobca ZOZ môžeme chápať producenta filmu, ktorý inicioval alebo zabezpečil, najmä vynaložením finančných prostriedkov, konečné vyhotovenie filmu (ustanovenie § 5 ods. 20 Autorského zákona). Film je audiovizuálne dielo podľa ustanovenia § 5 ods. 2 Autorského zákona a na to, aby mohlo byť audiovizuálne dielo uvádzané na verejnosti (laicky povedané, aby sme mohli film aj pozerať), musí byť zaznamenané, a tento záznam audiovizuálneho diela je ZOZ. K ZOZ sa viažu práva výrobcu (producenta), t. j. výrobcovské práva podľa § 66 a nasl. AZ.

Ustanovenie § 67 ods. 1 AZ hovorí, že ak výrobca ZOZ nemá výhradné právo udeľovať súhlas na verejný prenos svojho ZOZ podľa § 66 ods. 2, má za takéto použitie právo na primeranú odmenu. Toto ustanovenie sa týka aj káblovej retransmisie, nakoľko táto je podľa § 5 ods. 14 AZ verejným prenosom.

Podľa § 81 ods. 1 písm. j) AZ je organizácia kolektívnej správy povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia vyberať v súlade s Autorským zákonom a zmluvami pre nositeľov práv, t. j. výrobcov ZOZ, odmeny. Tieto odmeny teda vyberá na základe uzatvorených zmlúv s výrobcami ZOZ sťažovateľ ako organizácia kolektívnej správy práv.

Každý prevádzkovateľ retransmisie je držiteľom oprávnenia na káblovú retransmisiu na základe registrácie retransmisie vydanom Radou pre vysielanie a retransmisiu v zmysle zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii. Na základe tohto oprávnenia prevádzkuje káblovú retransmisiu na určitom územnom rozsahu, určitému počtu zákazníkom, t. j. v určitom počte prípojok. Prevádzkovateľ retransmisie dennodenne používa ZOZ tým, že vykonáva ich káblovú retransmisiu prostredníctvom ponúkaných programových služieb - televíznych kanálov. Ako sme už vyššie uviedli, v zmysle § 67 ods. 1 AZ za takéto použitie ZOZ má sťažovateľ od prevádzkovateľov retransmisie právo na primeranú odmenu, nakoľko ako organizácia kolektívnej správy zastupuje majetkové práva výrobcov ZOZ.

Vyššie spomínaným rozhodnutím krajského súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie okresného súdu, však bolo toto právo sťažovateľa a tým aj výrobcov ZOZ porušené.“

Na základe uvedeného považuje sťažovateľka rozsudok krajského súdu za arbitrárny a jeho odôvodnenie za nedostatočné, pretože krajský súd sa nezaoberal väčšinou jej

námietok a argumentov prednesených v odvolaní a z rozhodnutia nemožno vyvodit', z čoho vyvodil svoj právny záver.

Sťažovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že už v odvolaní proti rozsudku okresného súdu uviedla, že ak tento súd tvrdí, že oprávnenie sťažovateľky „*nie je limitované uzatvorenými zmluvami s výrobcami zvukovo-obrazových záznamov alebo s nositeľmi práv k zvukovo-obrazovým záznamom*“, mal jej uplatnený nárok priznať bez následného posudzovania zmlúv o zastupovaní.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla, že podľa názoru krajského súdu „*výrobcu audiovizuálneho diela nemožno považovať zároveň aj za výrobcu ZOZ. Súd však tento svoj právny názor nezdôvodnil napriek tomu, že dôkazy predložené sťažovateľom jednoznačne svedčia o opaku, navyše tento fakt vyplýva priamo z právnych predpisov SR.*

Práva výrobcu ZOZ sú totožné s právami výrobcu audiovizuálneho diela, nakoľko ide vždy o ten istý subjekt, o producenta (t. j. výrobcu). Táto skutočnosť vyplýva z ust. § 5 ods. 20 AZ, ust. § 2 ods. 15 zákona č. 343/2007 Z. z. o podmienkach evidencie, verejného šírenia a uchovávanía audiovizuálnych diel, multimedialných diel a zvukových záznamov umeleckých výkonov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (audiovizuálny zákon) a taktiež Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky v stanovisku, ktoré sme predložili súdu dňa 10. 9. 2008 (výklad MK SR sa nachádza na webovej stránke ministerstva – http://www.culture.gov.sk/uploads/Ma/Qe/MaQeps7QJ5LeMo-JwboWD4A/04_vyklad-az_-5-55-az.pdf). Týmto stanoviskom MK SR sa však súdy v priebehu konania a pri rozhodovaní vôbec nezaoberali, nevyhodnotili ho, napriek našim námietkam v odvolacom konaní...

Odvolací súd zároveň uviedol, že podľa § 5 Autorského zákona nieje možné ZOZ za dielo.

Avšak práve § 5 v ods. 2 ustanovuje, že originálom audiovizuálneho diela je prvý ZOZ tohto diela. Podľa tohto ustanovenia je prepojenie týchto dvoch statkov nevyhnutné, čo konštatovalo aj vyššie uvedené stanovisko MK SR. Teda tvrdenie súdu, že nie je možné považovať ZOZ za dielo, nemožno subsumovať pod všetky typy ZOZ. Nositelia práv, ktorých zastupuje žalobca (sťažovateľka, pozn.), vykonávajú majetkové práva práve k ZOZ, ktoré

splňajú znaky audiovizuálneho diela – filmy, seriály, atď. (Znaky audiovizuálneho diela nespĺňa každý ZOZ – napr. ZOZ športového prenosu nieje audiovizuálnym dielom.)

Pokiaľ by sa odvolací súd hore uvedenými ustanoveniami zákona a stanoviskom MK SR spravoval, vyhodnotil by, že predložené zmluvy o zastupovaní s výrobcami a nositeľmi práv k ZOZ poverujú sťažovateľa na vyberanie primeranej odmeny v zmysle § 67 ods. 1 AZ. “.

Podľa názoru sťažovateľky nemá oporu v skutkovom základe ani právny názor krajského súdu, podľa ktorého zo zmlúv o zastupovaní nevyplýva, že sťažovateľka uzatvorila zmluvy s výrobcami zvukovo – obrazových záznamov alebo s oprávnenými osobami k týmto zvukovo – obrazovým záznamom. Uvedené tvrdenie nemá oporu v skutkovom základe, pretože so zmluvy s A. vyplýva, že táto zastupuje producentov a rovnako ostatné sťažovateľom predložené zmluvy o zastupovaní boli uzatvorené priamo s výrobcami zvukovo – obrazových záznamov, resp. s nositeľmi práv k zvukovo – obrazovým záznamom.

V tejto súvislosti sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že A. ju v zmluve z 24. júna 2003 poverila zastupovaním práv producentov (výrobcov audiovizuálnych diel) na území Slovenskej republiky. Týmto ju „poverila na zastupovanie práv výrobcov ZOZ, nakoľko práva výrobcov sú vždy tie isté. Výrobca audiovizuálneho diela nedisponuje inými svojimi právami ako výrobca ZOZ, vždy ide o práva podľa ustanovenia § 66 a nasl. Autorského zákona. Táto skutočnosť je taktiež vyjadrená v úvodných ustanoveniach zmluvy, kde je A. prezentovaná ako organizácia zastupujúca okrem iného pôvodné práva producentov audiovizuálnych diel v oblasti káblovej retransmisie a sťažovateľ ako organizácia kolektívnej správy zastupujúca na základe oprávnenia (v zmluve ako slovenská štátna licencia) práva producentov audiovizuálnych diel v oblasti káblovej retransmisie. Konkrétne v článku 2 ods. 4 zmluvy A. poveruje sťažovateľa na zastupovanie svojich práv (t. j. práv nimi zastupovaných producentov) pri rokovaníach o zmluvách so slovenskými káblovými prevádzkovateľmi. V článku 8 zmluvy A. poveruje sťažovateľa na vyberanie odmien za práva producentov (t. j. majetkové práva výrobcov ZOZ v zmysle slovenského Autorského zákona) od slovenských prevádzkovateľov retransmisie. Rozsah zastupovania je

uvedený v článku 2 ods. 5 zmluvy, v ktorom sa uvádza, že tento článok sa týka káblovej a podobnej retransmisie televíznych programov.“.

Súčasne zmluvami o zastupovaní práv výrobcu zvukovo – obrazového záznamu zastupovaní nositelia práv „poverili sťažovateľku zastupovaním ich práv na území v SR a zahraničí, ktoré zastupovaní nositelia práv nadobudli v zmysle Autorského zákona (článok I. zmluvy) v rozsahu, okrem iného, vyberania a rozdeľovania odmien za šírenie diel prostredníctvom káblovej retransmisie. Ide o práva podľa ustanovenia § 66 a nasl. Autorského zákona, tzv. výrobcovské práva - práva producentov. Tieto práva sa viažu k ZOZ, t. j. filmu resp. audiovizuálnemu dielu, ktorý vyrobili.

Podľa názoru odvolacieho súdu, sa tieto zmluvy týkajú nároku na odmenu za šírenie diel a nie ZOZ, a preto sa netýkajú práv výrobcov v zmysle § 67 ods. 1 AZ.

Súd si však neuvedomil, že v súdnom konaní nešlo o diela alebo ZOZ ako také, avšak súdne konanie sa týkalo majetkových práv výrobcov v zmysle § 67 ods. 1 AZ. Výrobca môže mať majetkové práva k ZOZ. avšak pokiaľ tento ZOZ spĺňa znaky audiovizuálneho diela, má výrobca majetkové práva zároveň k audiovizuálnemu dielu - toto prepojenie je vyjadrené v ust. § 5 ods. 20 AZ. Tento fakt si prvostupňový ako aj odvolací súd zjavne neuvedomil, uvedené ustanovenie Autorského zákona nebral v úvahu, a preto nesprávne vyhodnotil nielen vyššie uvedené zmluvy, ale celý majetkový nárok výrobcov ZOZ.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že poverenie sťažovateľa na zastupovanie producentov zastupovaných organizáciou A. ako aj poverenia na zastupovanie výrobcov ZOZ, je nesporné.“.

Podľa sťažovateľky všeobecné sudy rozhodujúce v jej veci dospeli k nesprávnemu právnenému názoru, pokiaľ ide o aplikáciu § 84 autorského zákona a ich tvrdenie, že sa vzťahuje len na povinnú kolektívnu správu práv. Uvedené je v rozpore s § 78 ods. 2 písm. c) s odkazom na § 78 ods. 3 autorského zákona, podľa ktorých „povinnú kolektívnu správu nemožno vylúčiť a nositelia práv musia byť pri výkone svojich majetkových práv zastupovaní organizáciou kolektívnej správy. Ak teda povinnú kolektívnu správu nemožno vylúčiť, nemožno dôjsť k naplneniu hypotézy právnej normy § 84 AZ – pokiaľ by sa táto vzťahovala iba na povinnú kolektívnu správu – spočívajúcej vo vylúčení kolektívnej správy

a na následnom preukazovaní splnenia povinnosti vysporiadať používané predmety ochrany povinným subjektom...

Nakoľko prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil ust. § 84 AZ, domnieval sa, že organizácia kolektívnej správy je povinná preukázať použitie ňou spravovaného predmetu ochrany. Naproti tomu je však prevádzkovateľ retransmisie povinný preukázať vysporiadanie použitých predmetov ochrany, pretože sťažovateľ preukazuje v zmysle hore uvedeného ustanovenia oprávnenie na zastupovanie nositeľov práv k používaným predmetom ochrany. Žiadna z organizácií kolektívnej správy pri jej výkone nepreukazuje používanie spravovaných predmetov ochrany, organizácia vždy preukazuje len zákonné a zmluvné oprávnenie na výkon kolektívnej správy...

Odvolačí súd sa v rozhodnutí nevysporiadal s viacerými navrhnutými dôkazmi a skutočnosťami tvrdenými v odvolaní – napr. obsahom oprávnenia sťažovateľa na výkon kolektívnej správy v spojitosti so zmluvami o zastupovaní, uplatnením ust. § 84 AZ na dobrovoľnú kolektívnu správu, vzťah medzi pojmami výrobca ZOZ / výrobca audiovizuálneho diela / producent a pojmami ZOZ a audiovizuálne dielo, stanoviskom MK SR zo dňa 12. 6. 2008, preukázanie použitia ZOZ žalovaným. Odvolačí súd sa obmedzil na konštatovanie, že skutočnosti tvrdené sťažovateľom neboli preukázané, akými úvahami však súd dospel k takémuto názoru, nie je z odôvodnenia rozhodnutia zrejmé.“.

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a jeho postupom bola sťažovateľke odňatá možnosť konať pred súdom. Súčasne konaním krajského súdu nebola výrobcom ZOZ, ktorí sú zastúpení sťažovateľom, uhradená od prevádzkovateľa retransmisie primeraná odmena za používanie ich ZOZ káblovou retransmisiou, čím bolo porušené aj majetkové právo sťažovateľky.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonanom dokazovaní vyniesol tento nález:

„1. Základné právo Slovenskej asociácie producentov v audiovizíii... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/169/2009-480 zo dňa 8. 2. 2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/169/2009-480 zo dňa 8. 2. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Slovenskej asociácii producentov v audiovizíii priznáva náhradu trov konania, ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. A. T... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom rozsudkom krajského súdu.

II.A K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia a vyslovených právnych názoroch, „z rozhodnutia nemožno vyvodit', z čoho odvolací súd vyvodil svoj právny názor“; v dôsledku čoho považuje napadnuté rozhodnutie za arbitrárne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou

alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozhodnutím, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení svojho rozsudku krajský súd okrem iného uviedol: *„Odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť napadnutého rozsudku a jeho odôvodnenia v napadnutej časti a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje. Na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a k odvolaniu žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:*

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že účastníci konania, teda žalobca aj žalovaný majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie svojich skutočností a tento dôkaz súdu predložiť.

Podľa § 132 ods. 1 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, Čo uviedli účastníci.

Odvolační soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně, z toho čeho vyšlo v konání najavo, vyvodil správně skutkové a právní závěry a vo věci správně rozhodol.

Odvolační soud sa zhoduje so záverom súdu prvního stupně o posúdení vecnej aktívnej legitímácie navrhovateľa v tomto konaní. Navrhovateľ v tomto konaní preukázal, že má oprávnenie na výkon kolektívnej správy majetkových práv výrobcov zvukovo-obrazových záznamov a iných nositeľov práv podľa § 78 ods. 1, 2 Autorského zákona k zvukovo-obrazovým záznamom a to na základe rozhodnutia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 14. 9. 2001 a zo dňa 3. 3. 2004 vydaného pod č. MK-328/2004-900. Na základe rozhodnutia Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 10. 4. 2007 bol navrhovateľ oprávnený vykonávať dobrovoľnú kolektívnu správu práv podľa Autorského zákona v súvislosti s káblovou retransmisiou zvukovo-obrazového záznamu na základe a v rozsahu uzatvorených zmlúv s výrobcami zvukovo-obrazových záznamov a inými nositeľmi práv k zvukovo-obrazovým záznamom. Zmluvy, ktoré predložil žalobca v konaní sa týkali práv súvisiacich s audiovizuálnymi dielami, čo je rozdielny pojem ako zvukovo-obrazový záznam podľa § 5 ods. 24 Autorského zákona. Z týchto zmlúv nevyplýva, že navrhovateľ uzatvoril zmluvy s výrobcami zvukovo-obrazových záznamov alebo s oprávnenými osobami k týmto zvukovo-obrazovým záznamom. Navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje primeranú odmenu podľa § 67 ods. 1 Autorského zákona. Zo žiadnych ustanovení zmluvy o spolupráci, ktorú uzatvoril navrhovateľ s asociáciou A. dňa 24. 6. 2003 nevyplýva, že asociácia A. poverila navrhovateľa na uplatňovanie tejto primeranej odmeny podľa § 67 ods. 1 Autorského zákona. Táto zmluva oprávňuje navrhovateľa rokovať o obsahu licenčných zmlúv so slovenskými káblovými prevádzkovateľmi. Toto oprávnenie nemožno stotožňovať s oprávnením vyberať odmeny za verejný prenos zvukovo-obrazového záznamu a prenos retransmisie. Predmetná zmluva navrhovateľa s asociáciou A. v čl. 8 poverila navrhovateľa na vyberanie licenčných poplatkov v zmysle § 45 Autorského zákona, čo však nemožno považovať za právo na vyberanie primeranej odmeny, ktorá je upravená v § 67 Autorského zákona a ktorú si navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje. Zmluvy, ktoré má navrhovateľ uzatvorené s výrobcami alebo so Slovenským filmovým ústavom Bratislava sa týkajú nároku na odmenu za šírenie diel prostredníctvom kábovej retransmisie a nie zvukovo-obrazových záznamov. Preto ani z týchto zmlúv nevyplýva aktívna legitímácia navrhovateľa na uplatňovanie primeranej odmeny, ako majetkových práv výrobcov

zvukovo-obrazových záznamov. Podľa § 5 Autorského zákona nie je možné považovať zvukovo-obrazový záznam za dielo a taktiež nemožno považovať za správne tvrdenie navrhovateľa, že výrobca audiovizuálneho diela je zároveň aj výrobcom zvukovo-obrazového záznamu.“

Predmetný rozsudok krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery

napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd tiež konštatuje, že dôvody rozsudku krajského súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľka okrem iného namietala aj porušenie svojho základného práva „*vlastniť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy... a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru...*“ napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že ako zástupkyňa „*výrobcov ZOZ v dôsledku rozhodnutia krajského súdu... nemôže realizovať svoje majetkové právo*“.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a tiež aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2011